

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 kwietnia 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-85/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 9 i 11 — Przepisy krajowe pozwalające na włączenie osób niebędących podatnikami do grupy osób, które mogą być uznane za jednego podatnika do celów podatku VAT)

(2013/C 156/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: R. Lyal, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciele: D. O'Hagen, pełnomocnik, G. Clohessy SC, N. Travers, BL)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i T. Müller, pełnomocnicy), Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo C. Vang, następnie V. Pasternak Jørgensen, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciele: H. Leppo i S. Hartikainen, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: H. Walker, pełnomocnik, wspierany przez M. Hall, barrister)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Przepisy krajowe pozwalające na włączenie osób niebędących podatnikami do grupy podatkowej VAT

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Finlandii, a także Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 marca 2013 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — RWE Vertrieb AG przeciwko Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV

(Sprawa C-92/11) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/55/WE — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 93/13/EWG — Artykuł 1 ust. 2 oraz art. 3–5 — Umowy zawierane pomiędzy przedsiębiorcami a konsumentami — Ogólne warunki — Nieuczciwe postanowienia umowne — Jednostronna zmiana ceny usługi przez przedsiębiorcę — Odesłanie do bezwzględnie obowiązujących przepisów ustanowionych dla innej kategorii konsumentów — Możliwość zastosowania dyrektywy 93/13 — Obowiązek zredagowania prostym i zrozumiałym językiem oraz obowiązek przejrzystości)

(2013/C 156/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RWE Vertrieb AG

Strona pozwana: Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 2 w związku z pkt 1 lit. j) i pkt 2 lit. b) zdanie drugie załącznika, art. 3 i art. 5 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Wykładnia art. 3 ust. 3 w związku z lit. b) i c) załącznika A do dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57) — Klauzula ustanawiająca prawo przedsiębiorcy do jednostronnej zmiany ceny usługi poprzez odesłanie do bezwzględnie obowiązujących przepisów ustanowionych dla innej kategorii konsumentów — Stosowanie dyrektywy 93/13/EWG — Wymogi związane z obowiązkiem zredagowania prostym i zrozumiałym językiem oraz obowiązkiem przejrzystości

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że owa dyrektywa ma zastosowanie do klauzul ogólnych warunków włączonych do umów zawartych między przedsiębiorcą a konsumentem, które obejmują zasadę prawa krajowego mającą zastosowanie do innej kategorii umowy i które nie podlegają danym przepisom krajowym.
- 2) Artykuły 3 i 5 dyrektywy 93/13 w związku z art. 3 ust. 3 dyrektywy 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 98/30/WE należy interpretować w ten sposób, że w celu oceny, czy standaryzowana klauzula umowna, na podstawie której przedsiębiorstwo

zaopatrzenia zastrzega sobie prawo do zmiany opłat za dostawy gazu, odpowiada bądź nie odpowiada ustanowionym przez te przepisy wymogom dobrej wiary, równowagi i przejrzystości, istotnego znaczenia nabierają w szczególności:

- kwestia, czy umowa wskazuje w sposób przejrzysty powody i sposób zmiany rzeczonych opłat, tak aby konsument mógł przewidzieć, w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria, ewentualne zmiany tych opłat. Brak informacji w tym zakresie przed zawarciem umowy co do zasady nie może być zrekompensowany samą okolicznością, że w czasie wykonywania umowy konsumenci zostaną poinformowani o zmianie opłat z odpowiednim wyprzedzeniem oraz o ich prawie do rozwiązania umowy, jeżeli nie zamierzają zaakceptować tej zmiany, oraz
- kwestia, czy przyznane konsumentowi uprawnienie do rozwiązania umowy w konkretnych warunkach może być skutecznie wykonane.

Zadaniem sądu odsyłającego jest dokonanie rzeczowej oceny na podstawie wszystkich okoliczności danej sprawy, w tym wszystkich klauzul zawartych w ogólnych warunkach umów konsumenckich, których częścią jest sporna klauzula.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Węgry) — Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége przeciwko Oskarowi Shomodiemu

(Sprawa C-254/11) (¹)

(Przeźrenie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Mały ruch graniczny na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich — Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 — Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 — Maksymalny czas trwania pobytu — Zasady obliczania)

(2013/C 156/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Rendőrkapitányság Záhony Határrendészeti Kirendeltsége

Strona pozwana: Oskar Shomodi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága — Wykładnia art. 2 lit. a), art. 3 ust. 3 i art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego przepisy dotyczące małego ruchu granicznego

na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniającego postanowienia Konwencji z Schengen (Dz.U. L 405, s. 1) oraz innych właściwych przepisów dorobku Schengen — Odmówienie obywatelowi państwa trzeciego wjazdu na terytorium państwa członkowskiego w ramach małego ruchu granicznego ze względu na to, że łączny czas trwania pojedynczych pobytów zainteresowanego we wspomnianym państwie członkowskim w okresie sześciu miesięcy poprzedzających sporny wniosek o wjazd przekroczyła maksymalny dozwolony czas trwania — Zasady obliczania maksymalnego czasu pobytu w ramach systemu małego ruchu granicznego

Sentencja

- 1) Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia konwencji z Schengen należy interpretować w ten sposób, że posiadacz zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wydanego w ramach szczególnego systemu małego ruchu granicznego wprowadzonego w życie tym rozporządzeniem powinien móc — w granicach przewidzianych w tym rozporządzeniu i w umowie dwustronnej zawartej w celu jego wykonania między państwem trzecim, którego jest obywatelem, a sąsiadującym państwem członkowskim — po pierwsze swobodnie przemieszczać się w strefie przygranicznej przez okres trzech miesięcy, jeżeli pobyt nie został przerwany, a po drugie — korzystać z nowego trzymiesięcznego prawa pobytu po każdym przerwaniu pobytu.
- 2) Artykuł 5 rozporządzenia nr 1931/2006 należy interpretować w ten sposób, że przerwanie pobytu, o którym mowa w tym przepisie, oznacza przekroczenie — niezależnie od jego częstotliwości, nawet jeżeli ma miejsce kilkakrotnie w ciągu dnia — granicy między przygranicznym państwem członkowskim a państwem trzecim, w którym ma miejsce zamieszkania posiadacz zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego, zgodnie z warunkami określonymi w tym zezwoleniu.

(¹) Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court — Irlandia) — Peter Sweetman i in. przeciwko An Bord Pleanála

(Sprawa C-258/11) (¹)

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Artykuł 6 — Ochrona siedlisk przyrodniczych — Specjalne obszary ochrony — Ocena skutków danego planu lub przedsięwzięcia dla chronionego terenu — Kryteria, jakie należy stosować przy ocenie prawdopodobieństwa, że taki plan lub przedsięwzięcie wywrze niekorzystny wpływ na integralność danego terenu — Obszar Lough Corrib — Przedsięwzięcie polegające na budowie drogi N6 stanowiącej obwodnicę miasta Galway)

(2013/C 156/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court